

Soud první stolice nevyhověl návrhu na změnu žaloby usnesením, pojatým do rozsudku, jímž žalobu zamítl. Žalobce podal do usnesení odvolání v jazyku německém. V odvolací odpovědi uváděl žalovaný, že odvolání mělo být odmítnuto podle čl. 4 (3) jazyk. nař. Rekursní soud napadené usnesení zrušil a vrátil věc prvnímu soudu, by, vyčkaje pravomoci, dále ve věci jednal.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a nařídil rekursnímu soudu, by, doplně po případě řízení, znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Žalovaná napadá usnesení soudu druhé stolice především proto, že se rekursní soud nezabýval otázkou, zda žalobcovo odvolání nemělo být odmítnuto dle čl. 4 (3) vlád. nař. ze dne 3. února 1926, čís. 17 sb. z. a n. Dovolacímu rekursu nelze upřít oprávnění. Žalovaná učinila v odvolacím sdělení návrh, by odvolání bylo odmítnuto z onoho důvodu, a soud druhé stolice měl tudíž rozhodnouti o tomto návrhu, ostatně pak i sám od sebe se zabývati otázkou, zda žalobce jest oprávněn podávati opravný prostředek v jazyku německém, či zda jest jej odmítnouti podle uvedeného zákonného ustanovení. Neučiniv tak, nevyřídil návrh obhájcův a, ježto teprve po vyřešení oné formální otázky mohl po případě přikročiti k věcnému vyřízení opravného prostředku žalobcova, zůstalo v tom směru řízení neúplným. Dovolacímu rekursu bylo tedy vyhověti a usnésti se, jak uvedeno. Tím nejvyšší soud nerozhoduje v otázce jazykové, k čemuž by ovšem nebyl oprávněn, poněvadž jest to věci příslušných státních orgánů dohlédacích podle ustanovení § 7 zákona ze dne 29. února 1920, čís. 122 sb. z. a n. a čl. 96 vládního nařízení ze dne 3. února 1926, čís. 17 sb. z. a n., nýbrž upravuje pouze to, co přehlédl soud rekursní, jak tento sám oznámil.

Čís. 7065.

V řízení o zbavení svéprávnosti (nařízení ze dne 28. června 1916, čís. 207 ř. zák.) hradí si účastníci útraty vlastního zastoupení.

(Rozh. ze dne 18. května 1927, R I 219/27.)

Nejvyšší soud nevyhověl rekursům do usnesení odporového soudu v řízení o zbavení svéprávnosti a uvedl ku konci

d ů v o d ů:

Ježto v řízení o zbavení svéprávnosti platí předpisy nesporného patentu (§ 56 nařízení), pokud neobsahuje nařízení samo ustanovení zvláštních, hradí si účastníci řízení útraty vlastního zastoupení jako v řízení nesporném.